

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Какав величанствен приказ браћо и сестре, који нам износи данашње свето Јеванђеље пред очи.

Један приказ величанствен, о великој вечери, коју припреми један човек Домаћин и позва званице многе на ту вечеру своју, али званице се не одазваше. Сваки је имао неки изговор, један је купио земљу, њиву, иде да је обиђе; други купио волове, иде да их опроба да их огледа; трећи се оженио и сви се изговарају, извини не могу доћи.

Тај Домаћин, који припреми тако величанствену вечеру, на коју позва многе, јер на крају се каже многи су звани, али је мало изабраних, то је браћо и сестре Господ Бог наш, који је стварајући овај свет оставио богату трпезу за Своја створења и за читав род људски. На тој трпези има изобиље свега, све што нам је потребно за живот, Господ је дао и поставио на ту трпезу. Ту је цела Земља са свим својим богатствима и добрима која дарује, ту је цело небо, то је на трпези и Сунце и Месец и звезде и васиона, све то служи човеку. То је та припремљена богата трпеза, необична трпеза, велика трпеза за којом се ређају гости из дана у дан, из генерације у генерацију, из века у век.

Данас за том трпезом, званично има преко седам милијарди људских бића, који се користе том храном, том богатом трпезом, али који духовно не учествују у њој, јер су њихове мисли, њихове жеље, њихове намере обузете нечим другим, а то је бригом за земаљска блага, а „човек не живи само о хлебу“, каже реч Господња, него о „свакој речи Божијој, која излази из уста Божијих.“

И данас браћо и сестре, званице се понашају као и ова тројица описаних у светом Јеванђељу, сваки има неки изговор. Кад треба да стане на молитву, он има бригу шта ће са његовим послом бити, са његовим сеном, са његовим житом, са његовом стоком, са његовом породицом, са његовом науком, са његовом књижевношћу, тамо је његова мисао, тамо је његова душа, тамо је његова брига и нема времена да се одазове на позив домаћина, да Богу захвали.

Чиме се ми одазивамо?

Пре свега вером у Господа Бога, молитвом Господу Богу, чињењем добрих дела, живећи по заповестима Његовим, то је наш одзив на позив Његових слугу, Божијих слугу, Бог нас позива на разне начине.

Свако јутро кад се Сунце роди на истоку и обасја Земљу, оно позива све становнике које је обасјало, ходите све је готово, Домаћин чека, све је спремно, све је готово. Звезде увече кад видимо позивају нас, изволите, све је готово; Месец исто тако, свака травка, свака биљка, свако биће које је Бог створио, јесу уствари слуге Божије, којима нас Он позива за Своју богату и пребогату трпезу, али ми не разумемо тај позив, чак ни онда када упућује анђеле Своје, када упућује светитеље Своје.

Данас славимо недељу светих праотаца, свих оних великих људи и жена из Старог Завета, који су веровали у Бога исправно, који су се трудили да живе по закону Божијем, још пре доласка Господа Христа, и то су биле слуге Божије, и они нас позивају, а да не говоримо о безбројним слугама Божијим, светитељима Божијим у Новом Завету, почев од светих апостола, па преко светих

мученика, преподобних отаца наших и осталих угодника који нас свакодневно позивају, јер свакога дана Црква слави по једнога двојицу или више светитеља Божијих. То су гласници Божији, они нас позивају сваког дана на ту богату трпезу коју је Домаћин припремио, али ми данашњи Срби поготово, увек имамо изговор да се не одазовемо. Треба да идемо недељом у Цркву, киша пада не могу изговори ме, извини ме. Морам на посао да идем, не могу да се одазовем. Дете ми болесно, не могу да се одазовем. Имам неке обавезе у кући, не могу да се одазовем, а Домаћин чека Своје званице, Своје госте. И они не дођоше.

Ова тројица који су поменути у данашњем Јеванђељу симболизују све нас, свакога човека, цео род људски, који увек има изговор да се не одазове на позив Божији.

Онда Домаћин заповеда слугама Својим, изађите на улице и кога год нађете позовите. Слуге рекоше, учинили смо, али још места има.

Идите међу раскршћа, међу ограда и кога нађете убедите их да дођу да ми се напуни кућа, не може остати трпеза празна и тако данашње свето Јеванђеље се завршава јер је много, а нико – каже – од ових званица неће окусити моје вечере.

Позив се некада упути само једном у животу човеку, неће Бог да нас моли стално, ми Бога стално треба да молимо, а не Он нас. Јер је вели много званих, а мало изабраних. Под ово много спадају сви, цео род људски је позван за ту трпезу, зато је свет створен, зато је Бог толико украсио ову Земљу и васиону, да би послужили томе бићу које се зове човек, да бисмо имали све што нам је потребно, не само за живот нашег тела, које се враћа у земљу од

које је узето, него и за живот наше душе гледајући та величанства Божија ми треба душу своју да хранимо речју Божијом, заповестима Божијим, врлинама светим, светим тајнама Божијим које је Црква примила од Господа Христа и које раздаје чедима Својим, света тајна причешћа, исповести, милосрђе, све је то храна за душу, а ово што видимо телесним очима то је храна за тело. Дакле, много је званих, сви смо звани, али је мало изабраних.

Нека би Господ дао молитвама светих праотаца које данас славимо, светог Спиридона Чудотворца Тримитунтског и осталих угодника Божијих, које Црква прославља током године, да ми будемо међу онима који су се одазвали на позив домаћина, а не међу онима који су се изговарали да не могу доћи. Јер Господ наш, нас прима за Своју Небеску трпезу и дарује све што нам је потребно и поврх свега дарује нам живот вечни у Царству Свом Небеском.

Нека би нас Господ удостојио да животом овде на Земљи заслужимо и оспособимо себе за живот у Царству Његовом Небеском, да бисмо тамо и ми са свима светима славили Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин.